

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a z členiek senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu **R. K.**, bytom v P., ul. U. č. X., zastúpeného Mgr. R. L., advokátom so sídlom v P., Š. X., proti žalovanému **Krajskému riaditeľstvu Policajného zboru v Prešove**, Krajský dopravný inšpektorát, Pionierska ul. č. 33, Prešov, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.p.: KRP-179/DI-2-2008 zo 7. novembra 2008, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 11. decembra 2009, č.k. 1S/3/2009-45, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove z 11. decembra 2009, č.k. 1S/3/2009-45, **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi trovy konania v sume **127,44 €** k rukám jeho právneho zástupcu **do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods.2 písm. a/ a d/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“) zrušil rozhodnutie žalovaného uvedené v záhlaví tohto rozsudku v spojení s rozhodnutím Okresného riaditeľstva PZ, Okresný dopravný inšpektorát Poprad z 2. septembra 2008 , č.p. ORP-673/DI-2-SK-2008

a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň rozhodol o povinnosti žalovaného nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 252,69 € do 10 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

Žalovaný uvedeným rozhodnutím podľa § 59 ods.2 zák.č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva PZ v Poprade, č.p. : ORP-673/DI-2-SK-2008 z 2. septembra 2008 – ktorým žalobca **za porušenie ustanovenia § 3 ods.2 písm. b/ zákona NR SR č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách** v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák.č. 315/1996 Z.z.“ alebo „zákon o premávke na pozemných komunikáciách“) na tom skutkovom základe, že dňa 2. júna 2008 o 10,15 hod. v Poprade na ulici M. pri hoteli „S.“ s osobným automobilom zn. Š F., EČ: P.-X. nerešpektoval zvislé dopravné značenie D - 57a (pešia zóna) a B – 1 (zákaz vjazdu) s dodatkovou tabuľou „Zásobovanie povolené od 6.00 hod do 9.00 hod.“ **bol uznaný vinným zo spáchania skutkovej podstaty priestupku podľa § 22 ods.1 písm. k/ zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch** v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“), za čo mu podľa § 22 ods.2 zákona o priestupkoch bola uložená pokuta vo výške 2000 Sk a zároveň podľa § 79 ods.1 cit. zákona s poukazom na § 1 vyhlášky MV SR č. 411/2006 Z.z., ktorou sa ustanovuje paušálna suma trov konania o priestupkoch, žalobcovi bola uložená povinnosť uhradiť trovy konania vo výške 500 Sk spolu s uloženou pokutou do 30 dní po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že krajský súd v danom prípade dospel k záveru, že správne orgány vychádzali z nesprávneho právneho posúdenia veci a rozhodnutia sú nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov. Poukazujúc na ust. § 151n ods.1 Občianskeho zákonníka krajský súd konštatoval, že žalobca má právo nehnuteľnosti na ulici M. v P. užívať tak, ako je upravené v darovacej zmluve zo 6. decembra 1999, ktorej vklad do katastra nehnuteľností bol povolený dňa 8. decembra 1999 pod č. V 3358/99. Zdôraznil, že žiadna dopravná značka nemôže obmedzovať žalobcu vo výkone zriadeného vecného bremena, užívať nehnuteľnosti na ulici M. v P. a zároveň uviedol, že žiadna dopravná značka, ani jej účel v cestnej premávke nemôže byť vykladaný v rozpore s ustanoveniami Občianskeho zákonníka, ako je to v tomto prípade voči žalobcovi, teda že

bude obmedzovať žalobcu v jeho práve, ktoré mu vyplýva zo zmluvy. Záverom krajský súd skonštatoval, že sa stotožnil s názorom žalobcu, že v jeho prípade ide o šikanóznny postup správnych orgánov voči nemu pri uplatňovaní zriadeného vecného bremena k nehnuteľnosti, parc.č. X. a X. a rodinnému domu č.s. X. na parc.č. X. v kat. úz. P..

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal žalovaný správny orgán v zákonnej lehote odvolanie, a to z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že zákon o premávke na pozemných komunikáciách, účinný v čase spáchania skutku a Občiansky zákonník sú dva samostatné zákony upravujúce dve odlišné oblasti práva, medzi ktorými nie je vzťah nadriadenosti a podriadenosti. Zákon o premávke na pozemných komunikáciách je osobitný zákon, ktorý upravuje premávku na pozemných komunikáciách, práva a povinnosti fyzických osôb, fyzických osôb oprávnených na podnikanie a právnických osôb, ako aj pôsobnosť orgánov štátnej správy a obcí na úseku cestnej premávky. Občiansky zákonník je rovnako osobitný zákon, ktorý upravuje majetkové vzťahy fyzických a právnických osôb, majetkové vzťahy medzi týmito osobami a štátom, ako aj vzťahy vyplývajúce z práva na ochranu osôb, pokiaľ tieto občianskoprávne vzťahy neupravujú iné zákony. Žalovaný poukázal na skutočnosť, že v zmysle ust. § 13 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky možno ukladať aj povinnosti, a to: a) zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd, b) medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky alebo c) nariadením vlády podľa čl. 120 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Podľa čl. 13 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky medze základných práv a slobôd možno upraviť za podmienok ustanovených Ústavou Slovenskej republiky len zákonom, čl. 13 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky upravuje zákonné obmedzenia základných práv a slobôd, ktoré musia platiť rovnako pre všetky prípady, ktoré spĺňajú ustanovené podmienky, čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky uvádza, že pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ. Ústava vo vzťahu medzi jednotlivcom a verejnou mocou slúži predovšetkým na ochranu jednotlivca pred verejnou mocou. Za tým účelom štát v ústave priznáva jednotlivcom základné práva a slobody, ktoré majú povahu oprávnení. Ústava Slovenskej republiky oveľa zriedkavejšie ustanovuje jednotlivcovi povinnosti, ktoré má voči štátu. Výslovne ustanovené povinnosti nemožno stotožniť so všetkými povinnosťami, ktoré sú v štáte potrebné pre zabezpečenie funkčného vzťahu medzi jednotlivcom a verejnou mocou. Zdôraznil, že Ústava Slovenskej republiky sa zakladá na predpoklade, že jednotlivec môže

byť zaťažený povinnosťami. V článku 13 ods. 1 sa určuje jedna formálna a jedna materiálna podmienka, ktorá sa pri ukladaní povinnosti musí splniť. Formálnou podmienkou súladu povinností s Ústavou Slovenskej republiky je uloženie povinností pri zachovaní pravidiel určených pre ukládanie povinností. Povinnosť musí byť určená v uznanom prameni práva, takým je: a) zákon, b) vykonávací právny predpis, ktorý je vydaný na základe výslovného splnomocnenia ustanoveného v zákone a v rozsahu udeleného splnomocnenia, c) medzinárodná zmluva uvedené vo výpočte čl. 7 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, ak priamo zakladá povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb, d) nariadenie vlády. Materiálnou podmienkou ktorá sa pri ukladaní ústavne konformnej povinnosti musí splniť, je zachovanie základného práva alebo slobody. Ak sa povinnosťou poprie základné právo alebo sloboda, materiálna podmienka čl. 13 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nie je splnená. Za popretie základného práva v materiálnom právnom štáte nemožno označiť iba zrušenie základného práva alebo slobody, ale aj uloženie povinnosti, ktorej plnenie má za následok, že základné právo alebo sloboda sa pre oprávnenú osobu stane nedostupné alebo pred orgánom verejnej moci nevyžiadateľné. Podstatou povinnosti je zabezpečenie záväzku, ktorý od jednotlivca možno v demokratickom a právnom štáte vyžadovať vo verejnom záujme na riadne fungovanie verejnej moci alebo na vytvorenie podmienok, v ktorých tretia osoba, subjekt práva, bude môcť svoje právo riadne uplatniť. Žalovaný ďalej uviedol, že každé právo jednej osoby je vo svojej podstate konfliktné k právu inej osoby. Uplatnením práva jedného sa obmedzuje dostupnosť iného práva pre osobu, ktorej sa právo priznalo. Konflikt práv sa v právnom štáte rieši prostredníctvom požiadavky spravodlivej rovnováhy, ktorá sa na rozhraní protikladných práv má nastoliť tak, aby ani jedno z konfliktných práv nebolo nadmerne obmedzené kvôli inému právu. Požiadavka spravodlivej rovnováhy je súčasťou opatrení slúžiacich pri obmedzovaní práva na splnenie ústavnej podmienky dbať na podstatu a zmysel obmedzovaného práva. Podľa druhej vety čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky sa ustanovené obmedzenia môžu použiť len na ustanovený cieľ. Rad ústavných noriem v taxatívnom výpočte výslovne uvádza formálne a materiálne podmienky, ktoré sa musia splniť, aby sa príslušné základné právo alebo sloboda mohli obmedziť. Žalovaný s poukazom na čl. 20 Ústavy uviedol, že tento nebráni štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom a zabezpečil platenie daní a iných poplatkov alebo pokút. Zásah do pokojného užívania majetku však napriek tomu musí zachovávať spravodlivú rovnováhu medzi potrebami verejného alebo všeobecného záujmu spoločnosti a požiadavkami ochrany základných práv jednotlivcov.

Každé opatrenie zasahujúce do práva na pokojné užívanie majetku, musí nastoliť spravodlivú rovnováhu medzi požiadavkou všeobecného záujmu spoločnosti a potrebou dodržiavania základných práv jednotlivca. Zároveň musí existovať rozumný pomer proporcionality medzi použitými prostriedkami a cieľom, ktorý sleduje každé opatrenie pozbavujúce osobu vlastníckeho práva. Žalovaný na základe uvedeného zastáva názor, že žalobca ako účastník cestnej premávky bol povinný uposlúchnuť príkaz vyplývajúci z dopravnej značky umiestnenej na verejnej prístupnej komunikácii. Skutočnosť, či má vodič vozidla akýkoľvek vlastnícky vzťah k nehnuteľnosti umiestnenej za uvedenou dopravnou značkou je k platnosti predmetnej značky absolútne irelevantný, pretože uvedená dopravná značka bola na danom mieste umiestnená z určitého dôvodu, v súlade so všeobecným záujmom. Podľa stanoviska Okresného dopravného inšpektorátu OR PZ v Poprade bola pôvodná dopravná značka č. D57a (pešia zóna) v máji roku 2008 doplnená o symbol B - 1 (zákaz vjazdu) s nápisom „zásobovanie od 6 do 9 hod“ a doplnená o dodatkovú tabuľku s nápisom „vjazd v inom čase možný len s povolením MsÚ Poprad“. Uvedená zmena bola vykonaná na základe požiadavky MsÚ Poprad, ako príslušného cestného správneho orgánu z dôvodu nerešpektovania dopravnej značky č. D - 57a (pešia zóna) a nárastu počtu vozidiel pohybujúcich sa v pešej zóne.

Žalovaný uviedol, že v žiadnom prípade nespochybňuje skutočnosť, že žalobca má právo užívať nehnuteľnosti na ulici M. v P. tak, ako je uvedené v darovacej zmluve zo 6. decembra 1999, na základe ktorej bolo zriadené vecné bremeno k danej nehnuteľnosti v jeho prospech. Nesúhlasil však s argumentom krajského súdu, že žiadna dopravná značka nemôže obmedzovať žalobcu vo výkone zriadeného vecného bremena užívať predmetné nehnuteľnosti, pretože zriadené vecné bremeno k danej nehnuteľnosti nezabavuje žalobcu povinnosti dbať na dopravné značky alebo dopravné zariadenia, uloženú účastníkovi cestnej premávky zákonom o premávke na pozemných komunikáciách. Uviedol, že výkon zriadeného vecného bremena žalobcu k danej nehnuteľnosti bol aj v danom prípade umožnený, a to doplnením dopravnej značky č. D - 57a (pešia zóna) a B - 1 (zákaz vjazdu) o dodatkovú tabuľku s nápisom „vjazd v inom čase možný len s povolením MsÚ Poprad“. Podľa názoru žalovaného, žalobca aj napriek zriadenému vecnému bremenu k nehnuteľnosti na ulici M. v P. v jeho prospech, ako majiteľ tam umiestnenej prevádzky, resp. ako obyvateľ alebo vlastník tam umiestneného domu, bol povinný na vjazd do uvedenej zóny zaobstarat' si povolenie v tom čase MsÚ Poprad, s povolením ktorým by mal do zóny za

dopravnou značkou č. D - 57a (pešia zóna) a B - 1 (zákaz vjazdu) s nápisom „zásobovanie od 6 do 9 hod“ a doplnenú o dodatkovú tabuľku s nápisom „vjazd v inom čase možný len s povolením MsÚ Poprad“ umožnený prístup aj v inom, ako vyznačenom čase. Na základe uvedeného žalovaný uviedol, že podľa jeho názoru jeho postup ako aj postup prvostupňového správneho orgánu v konaní o priestupku v predmetnej veci bol v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, so zákonom, ako aj ostatnými všeobecne záväznými právnymi predpismi. Preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne a právne správny potvrdiť. Uviedol, že žalovaný zastával názor, že žalobca ako účastník cestnej premávky bol povinný uposlúchnuť príkaz vyplývajúci z dopravnej značky umiestnenej na verejne prístupnej komunikácii. Skutočnosť, či má vodič vozidla akýkoľvek vlastnícky vzťah k nehnuteľnosti umiestnenej za uvedenou dopravnou značkou je k platnosti predmetnej značky absolútne irelevantný. Toto tvrdenie absolútne nerešpektuje vlastnícke alebo iné podobné práva, nezachováva žiaden rozumný pomer medzi použitými prostriedkami a cieľom a už vôbec nehovorí o spravodlivej rovnováhe, podľa názoru žalobcu možno tento názor komentovať iba výrokom „Vlastníctvo je nič, dopravné značka je všetko“. A navyše, dopravná značka nie je platná pre každého rovnako, ak ostatných vlastníkov nehnuteľností na M. ulici v P. dopravná značka neobmedzuje, žalobca bol povinný požiadať Mesto P., aby mu povolilo užívať nehnuteľnosť bez obmedzenia, čo je už naozajstným šikanovaním občana. Krajský súd vec správne právne posúdil a žalobca sa konečne domohol spravodlivosti, nakoľko aj súd v rozsudku konštatoval, že obmedzeniami, ktoré voči nemu presadzovala štátna aj miestna polícia, boli porušované jeho základné práva a slobody. Ďalej žalobca poukázal na časť odvolania žalovaného, kde boli teoreticky rozoberané formálne a materiálne podmienky, ktoré pri ukladaní povinnosti jednotlivcovi musia byť podľa Ústavy Slovenskej republiky zachované, ale v ďalšom všetky tieto teórie sám žalovaný poprel, ak uviedol, že zriadené vecné bremeno k danej nehnuteľnosti nezbavovalo žalobcu povinnosti dbať na dopravné značky alebo dopravné zariadenia. Žalobca poukázal na rozsudok Nejvyššího správneho soudu č. k. 5As 104/2008 – 45 zo dňa 14. decembra 2009, a to v smere k splneniu materiálnej stránky priestupku a nutnosti jej preukázania a odmietnutie paušalizovania tézy o tom, že materiálny aspekt priestupku je vždy zahrnutý v aspekte formálnom; podstatnou skutočnosťou je, že materiálny aspekt priestupku

je jedným zo základných atribútov definície priestupku a musí sa vždy preukazovať a nikdy nie prezumovať. Ani správny orgán prvého stupňa a ani žalovaný neskúmali a vôbec sa nezaoberali otázkou, ako bol konaním žalobcu porušený alebo ohrozený niektorý právom chránený záujem spoločnosti, ktorý by zohľadnil skutočnú mieru ohrozenia, a teda nebolo preukázané, ako v prípade žalobcu malo dôjsť k naplneniu materiálneho znaku priestupku podľa § 2 ods. 1 zákona o priestupkoch. Zároveň žalobca žiadal, aby mu súd priznal náhradu trov odvolacieho konania v sume 254,88 €, ktorej výšku v rámci písomného vyjadrenia špecifikoval (za 2 úkony právnej pomoci).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a to v rozsahu odvolania žalovaného /§ 212 ods.1 O.s.p./, a dospel k záveru, že tomuto odvolaniu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods.2 vety prvej O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 17. februára 2011 (§ 156 ods.1 a ods.3 O.s.p.).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb.

Úlohou krajského súdu v predmetnej veci bolo postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, ktorým ako odvolací orgán potvrdil prvostupňové rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva PZ v Poprade, č.p.: ORP-673/DI-2-SK-99 z 2. septembra 2008 – ktorým žalobca za porušenie ustanovenia § 3 ods.2 písm. b/ zákona o premávke na pozemných komunikáciách na tom skutkovom základe, že dňa 2. júna 2008 o 10,15 hod. v Poprade na ulici M. pri hoteli „S.“ s osobným automobilom zn. Š F., EČ: P.-X. nerešpektoval zvislé dopravné značenie D - 57 a (pešia zóna) a B - 1 (zákaz vjazdu) s dodatkovou tabuľou „Zásobovanie povolené od 6.00 hod do 9.00 hod.“ bol uznaný vinným zo spáchania skutkovej podstaty priestupku podľa § 22 ods.1 písm. k/ zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o priestupkoch“), za čo mu podľa § 22 ods.2 zákona o priestupkoch bola uložená pokuta vo výške 2000 Sk.

Podľa § 250i ods. 1 O.s.p. pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 250i ods. 3 O.s.p. pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu súd **prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.**

Podľa § 22 zákona o priestupkoch sa v zmysle ods. 1 priestupku dopustí ten, kto

- a) ako vodič motorového vozidla prekročí povolenú rýchlosť ustanovenú vo všeobecne záväznom právnom predpise o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky 3a) alebo prekročí rýchlosť ustanovenú dopravnou značkou,
- b) vedie motorové vozidlo bez príslušného vodičského oprávnenia, po jeho odobrátí alebo v čase zadržania vodičského preukazu okrem prípadov, ak sa ho učí viesť podľa právnych predpisov alebo ak sa podrobuje skúške z jeho vedenia,
- c) ako vodič motorového vozidla s celkovou hmotnosťou prevyšujúcou 7500 kg nedodrží ustanovenie o obmedzení jazdy určené pre niektoré druhy vozidiel,
- d) ako vodič sa zúčastnil na dopravnej nehode, bezodkladne nezastavil motorové vozidlo alebo si nesplnil povinnosť účastníka dopravnej nehody ustanovenú v osobitnom zákone, 3b),
- e) ako vodič sa nezdržal požitia alkoholického nápoja alebo užitia inej návykovej látky po dopravnej nehode v čase, ak by to bolo na ujmu zistenia, či pred jazdou, alebo počas jazdy požil alkoholický nápoj alebo užil inú návykovú látku,
- f) ako vodič sa odmietne podrobiť vyšetreniu na zistenie alkoholu, ktoré sa vykonáva dychovou skúškou prístrojom, ktorým sa určí objemové percento alkoholu v krvi, alebo ak sa odmietne podrobiť lekárskeho vyšetreniu odberom a vyšetrením krvi, alebo iného biologického materiálu, či nie je ovplyvnený alkoholom alebo inou návykovou látkou, 3c) hoci by to pri vyšetrení nebolo spojené s nebezpečenstvom pre jeho zdravie,

- g) ako vodič počas vedenia vozidla požíje alkoholický nápoj alebo užije inú návykovú látku, alebo vedie vozidlo bezprostredne po požití alkoholu alebo užití inej návykovej látky, alebo v čase, keď by mohol byť pod ich vplyvom,
- h) vedie vozidlo v stave vylučujúcom spôsobilosť viesť motorové vozidlo, ktorý si privodil požitím alkoholického nápoja alebo užitím inej návykovej látky,
- i) vedie vozidlo vyradené z cestnej premávky alebo vozidlo vyradené z evidencie vozidiel, alebo vozidlo, ktoré nie je opatrené evidenčným číslom, ak tejto povinnosti podlieha, alebo vozidlo, ktoré nespĺňa podmienky na používanie v cestnej premávke,
- j) neoprávnenne použije osobitné označenie vozidla prepravujúceho ťažko zdravotne alebo ťažko pohybovo postihnutú osobu alebo poruší zákaz zastavenia alebo státia na mieste vyhradenom pre vozidlá prepravujúce ťažko zdravotne alebo ťažko pohybovo postihnutú osobu,
- k) iným konaním, než ako je uvedené v písmenách a) až h), poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, 3d),**
- l) porušením uvedeným v písmene k) bezprostredne ohrozí bezpečnosť alebo plynulosť cestnej premávky alebo spôsobí dopravnú nehodu.

Podľa ods. 2 za priestupok podľa ods. 1 písm. k/ možno uložiť pokutu do 2000 Sk, za priestupok podľa ods. 1 písm. c/ a d/ možno uložiť pokutu do 5000 Sk a zákaz činnosť do 6 mesiacov, za priestupok podľa odseku 1 písm. a/, b/ a l/ možno uložiť pokutu do 7000 Sk a zákaz činnosti do jedného roka, za priestupok podľa ods. 1 písm. j/ možno uložiť pokutu do 10 000 Sk, za priestupok podľa ods. 1 písm. g/ a i/ možno uložiť pokutu do 10 000 Sk a zákaz činnosti do jedného roka, za priestupok podľa ods. 1 písm. e/, f/ a h/ možno uložiť pokutu do 15 000 Sk a zákaz činnosti do dvoch rokov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s ohľadom na obsah podaného odvolania posudzoval, či správne orgány pri rozhodovaní vychádzali z dostatočne zisteného skutkového stavu vecí. Ohľadne hodnotenia dôkazov zisťoval, či konanie o priestupku bolo vedené takým procesným postupom, ktorý zabezpečoval správny výsledok a či boli dôkazy vykonané spôsobom zodpovedajúcim pravidlám spravodlivého procesu.

Zákon o priestupkoch v ustanovení § 73 ods. 2 zakotvuje základné procesné práva a povinnosti obvineného z priestupku. V porovnaní so všeobecným správnym konaním, ktoré

je upravené v zákone č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov poskytuje obvinenému z priestupku širší okruh procesných práv. Predovšetkým zakotvuje zásadu prezumpcie neviny obvineného z priestupku. Obvinený z priestupku má právo vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a k dôkazom, uplatňovať skutočnosti a dôkazy na svoju obhajobu, podávať návrhy a opravné prostriedky. K výpovedi ani k priznaniu nemôže byť donucovaný. Realizácia zásady prezumpcie neviny znamená, že správny orgán je povinný dokázať vinu obvineného z priestupku a ak sú o nej pochybnosti, musí rozhodnúť v prospech obvineného z priestupku (in dubio pro reo).

Zákon o priestupkoch v ustanovení § 51 zakotvuje, že „ak nie je v tomto zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní“. V odkaze pod čiarou č. 4 uvádza zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok). To znamená, že správne orgány musia v konaní a pri rozhodovaní dodržiavať najmä základné zásady správneho konania (§ 3), ustanovenie správneho poriadku týkajúce sa zisťovania podkladov pre rozhodnutie (§ 32 a nasl.) ako aj ustanovenia správneho poriadku zakotvujúce finálne štádium správneho konania, t.j. vydanie rozhodnutia (§ 46 a nasl.).

V ustanovení § 3 správneho poriadku sú zakotvené základné zásady správneho konania. Jednou zo základných zásad správneho konania je zásada zákonnosti (§ 3 ods. 1). Z uvedenej zásady vyplýva, že správne orgány sú v konaní a pri rozhodovaní povinné postupovať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, zákonmi a ostatnými právnymi predpismi. V neposlednom rade sú povinné prihliadať aj na obsah medzinárodných zmlúv, ktoré v súlade s čl. 7 Ústavy Slovenskej republiky majú prednosť pred zákonmi.

Ďalšou základnou zásadou správneho konania je zásada materiálnej pravdy, na základe ktorej rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci. Táto zásada je zakotvená nielen v § 3 ods. 4 správneho poriadku, ale je premietnutá aj v jeho ďalších ustanoveniach (§ 32 ods. 1, § 46, § 47 ods. 3). Z obsahu predmetnej zásady vyplýva, že správny orgán (platí to aj pre odvolací orgán) je povinný vykonávať dokazovanie tak, aby boli náležite objasnené všetky rozhodujúce okolnosti dôležité pre posúdenie veci (úplnosť zistenia). Správny orgán musí zabezpečiť, aby skutkové zistenia, ktoré vyplývajú z vykonaného dokazovania čo najviac zodpovedali skutočnosti (presnosť zistenia).

Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval a **ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.**

Odvolaací súd nemá pochybnosti o tom, že je právom správneho orgánu, ktorý vedie konanie o priestupku rozhodnúť, ktoré dôkazy vykoná. Je na úvahe správneho orgánu rozhodnúť, či určitý dôkaz nie je potrebné vykonať (§ 32 správneho poriadku).

Oprávnenie rozhodnúť o rozsahu zisťovania podkladov pre rozhodnutie ako aj výber dôkazných prostriedkov vyplýva z vrchnostenského postavenia správneho orgánu spojeného s jeho právomocou danou mu zákonom voči subjektom podriadeným mu pri rozhodovaní ako aj z vyšetrovacieho princípu, na ktorom je priestupkové konanie v zákone o priestupkoch založené, taktiež zo zásady hospodárnosti a rýchlosti konania (§ 3 ods. 3 posledná veta správneho poriadku). To však neznamená, že by správny orgán v prípade konania o priestupku, ktoré má v zmysle ustálenej štrasburskej judikatúry v zásade charakter konania o trestnom obvinení nerešpektoval procesné práva obvineného z priestupku, základné zásady správneho konania a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (uverejnený v Zbierke zákonov č. 209/1992 Zb.), ktorý zaručuje právo na spravodlivý proces.

Podľa čl. 1 ods. 2 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky je Slovenská republika zvrchovaný, demokratický a právny štát. Podľa čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na vykonanie ktorých nie je potrebný zákon a medzinárodné zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb a ktoré boli ratifikované a vyhlásené ustanoveným spôsobom, majú prednosť pred zákonmi.

Keďže Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) je medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná, v zmysle čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky je postavený na úroveň ústavného zákona. To znamená, že v Slovenskej republike má každá fyzická a právnická osoba zaručené právo na spravodlivý

proces v zmysle čl. 6 Dohovoru. Bolo by v rozpore s princípmi právneho štátu ak by právo na spravodlivý proces nebolo dodržané.

Súčasťou práva na spravodlivý proces je právo na spravodlivé súdne konanie, ktoré subsumuje základné súdno-procesné princípy. V podobe ústavných princípov sú nadriadené Občianskemu súdnemu poriadku a Trestnému poriadku. Zo štrasburskej judikatúry vyplýva, že tieto princípy sa vzťahujú aj na konanie správne a exekučné.

Princípmi spravodlivého súdneho konania sú najmä princíp „rovnosti zbraní“, „kontradiktórnosť súdneho konania“, „právo osobnej prítomnosti na konaní“ a „zákaz inkriminácie vlastnej osoby“.

Článok 6 ods. 3 Dohovoru zakotvuje minimálne práva obvineného z trestného činu. Podľa písmena d/ cit. článku obvinený z trestného činu má právo vypočúvať alebo dať vypočúvať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe.

Podľa ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nie je rozhodujúca klasifikácia protiprávneho konania na správne delikty a trestné delikty vnútroštátnym právnym poriadkom. Napr. v rozsudkoch K. proti Slovensku a L. proti Slovensku (rozsudky sú z 2. septembra 1998), v ktorých išlo o právo na preskúmanie rozhodnutia o postihu za priestupok súdom, Európsky súd pre ľudské práva vychádzal najmä zo zákona o priestupkoch, ktorý je adresovaný všetkým občanom. Nejde o predpis, ktorý by bol adresovaný iba obmedzenej skupine občanov a aj sankcie, ktoré boli v predmetných veciach uložené (pokuty vo výške 1000 Sk a 300 Sk) považoval súd za sankcie represívneho charakteru. Európsky súd pre ľudské práva dospel k záveru, že ide o trestné veci (matiere penále, criminal matters) a to bez ohľadu na relatívne nízke sankcie.

Vo všetkých veciach, ktoré je možné subsumovať pod pojem „veci trestného charakteru“, musí mať osoba proti ktorej sa vedie konanie, možnosť domôcť sa práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru.

Princíp „rovnosti zbraní“, t.j. že každá strana v konaní musí mať rovnakú príležitosť predložiť svoj prípad a žiadna z nich nesmie byť podstatne zvýhodnená vo vzťahu k druhej strane, platí aj v občianskoprávnom konaní a taktiež pri preverovaní zákonnosti a postupu orgánov verejnej správy súdom. Tento princíp musí byť premietnutý do celého procesu, ak má byť proces spravodlivým.

Odvolačný súd dospel k záveru, že v prípade žalobcu išlo o vec trestného charakteru.

Odvolačný súd po oboznámení sa s predloženým kompletným spisovým materiálom krajského súdu, vrátane administratívneho spisu žalovaného zistil, že v priebehu správneho konania došlo zo strany správnych orgánov k závažnému procesnému pochybeniu, pretože žalobca pred vydaním rozhodnutia nebol oboznámený s podkladmi rozhodnutia. Uvedená skutočnosť mala za následok porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces.

Odvolačný súd zároveň poukazuje na skutočnosť, že správne orgány neoznačili, resp. pre účely konania ani nezadovážili všeobecné záväzné nariadenie Mesta P., ktoré malo upravovať povolenie vjazdu do horeuvedenej pešej zóny.

S ohľadom na horeuvedené dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací k záveru, že rozhodnutie žalovaného okrem procesného pochybenia bolo vydané zároveň aj na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu veci. Za účelom náležitého zistenia skutkového stavu veci bude potrebné vykonať ďalšie dôkazy a iba po doplnení dokazovania v naznačenom smere bude môcť žalovaný vo veci žalobcu opätovne rozhodnúť.

S poukazom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu v súlade s ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Podľa § 250r O.s.p. ak súd zruší rozhodnutie správneho orgánu, je správny orgán pri novom prejednaní viazaný právnym názorom súdu.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods.1 O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý v tomto konaní mal úspech, priznal náhradu za jeden úkon právnej služby podľa § 11 ods.1 písm. a/ vyhlášky

č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom v rozhodujúcom období, a to za **vyjadrenie k odvolaniu proti rozsudku** vo výške 120,23 € + **režijný paušál** za rok 2010 v sume 7,21 €, teda spolu v sume 127,44 €. Za ďalší žalobcom nešpecifikovaný úkon titulom právneho zastúpenia z dôvodu nepreukázanie jeho účelnosti, náhrada priznaná nebola.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **n i e** je prípustný.

V Bratislave 17. februára 2011

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská